

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 2361 ff.)

Lovforslaget sættes under Forhandling.

Alberti: Det Lovforslag, som her foreligger for Tinget, er en saa gammel Bekendtgørelse og er ved flere Lejligheder saa gennemdebatteret, og jeg har haft saa god Anledning til at præcisere mit Standpunkt i Sagen, at jeg næppe skulde have taget Ordet, hvis jeg ikke var bleven foranlediget dertil af en Bemærkning af den højtærede Kirke- og Undervisningsminister ved Forslagets Fremstættelse. Den højtærede Minister beklagede sig over, at Forslaget i Fjor ikke var blevet mødt her i Tinget med den bekendte Graadighed, hvormed vi ellers kastede os over alle den høje Regerings Forslag. Det kan være baade rigtigt og ikke rigtigt. Den Gang den højtærede Minister fremstattede Forslaget i Fjor om Forfatter- og Kunstnerret, tror jeg at turde sige, at man kastede sig over det med stor Graadighed for at se, om den høje Regering havde fundet sig foranlediget til at give Forslaget en Form, der svarede til den Stilling, Folketinget tidligere ved Afstemninger her i Salen havde indtaget. Men da vi saa, at det kun var det gamle bekendte Forslag, skal jeg ganske vist indrømme, at Graadigheden tog en Del af, og at vi foretrak at anvende vor Appetit paa alle de mange andre Forslag, der forelaa fra den høje Regering, og hvoraf jo henved 30 bleve til Lov i forrige Samling. Jeg har fundet det rigtigt at udtale mig herom, fordi jeg i forrige Samling havde den Ære at være Formand i det nedsatte Udvalg, og fordi dette Udvalg i Virkeligheden lod Sagen hvile ganske rolig, hvilket jeg mener det rigtigst ligefrem at sige her og ogsaa begrunde det. Grunden til, at Sagen den Gang kom til at hvile ganske rolig, var netop den, jeg har anført, at Forslaget var det samme som det, der tidligere har foreligget her i Tinget, og som Tinget havde taget afgjort og bestemt Stilling til, uden at der paa den Tid var foregaaet noget som helst, der kunde sandsynliggøre, at Tinget nu vilde se anderledes paa denne Sag. Jeg tror ikke, at den høje Regering med Billighed kan forlange, at vi, naar den Ære efter Ær kommer frem med Forslag, som Tinget allerede har taget sin bestemte og afgjorte Stilling til, skulde blive ved at treble Sagen op den ene Gang efter den anden. Det forekommer mig, at naar denne Sag skulde tages frem paa ny, burde det være under forandrede ydre Forhold. Saadanne for-

andrede ydre Forhold, der ikke forelaa, da Forslaget i Fjor fremkom, indtraf imidlertid i Løbet af forrige Rigsdagssamling, men først lige henimod dens Slutning. Da skete der det, som tidligere havde været bebudet: Norge sluttede sig til Berner-Konventionen. Hvis nu Forholdet havde været det, at man her i Tinget fra alle Sider dermed vilde være paa det rene med, at nu burde Forslaget uden videre vedtages, havde der selvfølgelig været Tid nok til at tage Udvalgsbehandlingen op og føre Forslaget baade til 2den og 3dje Behandling, endog saa saa betids, at det høje Ting ovenover kunde saa Tid til at vedtage Loven. Men da der ingen Tvivl var om, at i alt Fald mange her i Salen, trods de forandrede ydre Forhold, endnu stode paa det samme Standpunkt som tidligere, og der jo kun var et meget kort Spand af Tid tilbage af Rigsdagssamlingen, var der næppe nogen Grund til at forcere Arbejdet paa denne Lov, der dog ikke i den Rigsdagsamling vilde kunne blive særda, med Tilførsættelse af de andre vigtige Krav, som andre Arbejder gjorde paa vor Tid. Nu ligger altsaa Sagen for igen, og nu har Norge sluttet sig til Berner-Konventionen, og derfor er der nu en særlig Anledning til at tage Sagen op til fornyet og grundig Overvejelse, som jeg ogsaa haaber vil finde Sted i det Udvalg, der vel sagtens bliver nedsat om Sagen. Jeg haaber nemlig, at den højtærede Minister ikke maa saa Ret, naar han mener, at Stemningen her i Tinget nu er en saadan, at dette Forslag vil kunne passere glat igennem til 2den og 3dje Behandling uden Nedsættelse af noget Udvalg. Jeg haaber, som sagt, at et Udvalg vil blive nedsat, og der og ved 2den Behandling vil og bør vel den egentlige Kamp om Forslagets forskellige Bestemmelser og særlig Hovedbestemmelsen komme til at staa.

Jeg skal ikke her fordybe mig i Sagens Enkeltheder af den Grund, jeg nævnte, at jeg jo tidligere har haft Lejlighed til at udtale mig derom. Sagen staar for øvrigt, afsat fra Spørgsmaalet om Norges Tilslutning, paa en noget anden og klarere Basis end tidligere. Jeg skal saaledes udtale min Erkendtlighed af, at den højtærede Minister i Motiverne, som i Fjor ledsagede Forslaget, det samme Forslag, vi have i Ær, og til hvilke Motiver der i Ær henvises, har en Gang for alle slaaget denne Paastand, man altid møder, ihjel om, at der skulde være Tale om en Ær af Ejendomsret. Den højtærede Minister har i sine Motiver udtrykkelig udtalt, at man ikke maa tro, at der er Tale om en Ejendomsret. Her er